

rostoucích na Zemi, o našem vlastním stvoření a o světlech na nebesích, o nespočetných hvězdách a o Temnotě, v níž jsou umístěny.

Všechno, čemu učil, se zdálo dobré, neboť měl velké znalosti. Ale stále častěji a častěji mluvil o Temnotě. „Ze všeho největší je Temnota,“ řekl, „neboť nemá hranice. Nepřišel jsem z Temnoty, ale jsem jejím pánem. Neboť já jsem stvořil Světlo. Stvořil jsem Slunce a Měsíc a nespočetné hvězdy. Ochráním vás před Temnotou, která by vás jinak pohltila.“

Tehdy jsme mu řekli o Hlase. Ale jeho tvář se zkrivila, protože se rozzlobil. „Blázni!“ řekl. „To byl hlas Temnoty. Chce vás ode mě oddělit, protože chce vámi ukojit svůj hlad.“

Tehdy odešel a my jsme ho dlouho neviděli a bez jeho darů jsme byli ubožáci. A přišel den, kdy náhle sluneční světlo počalo slábnout, až docela zmizelo a velký stín padl na svět. A všechna zvířata a ptáci se báli. Tehdy přišel znovu, procházející stínem jako jasný oheň.

Padli jsme na tvář. „Mezi vámi jsou stále takoví, kteří naslouchají Hlasu Temnoty,“ řekl „a proto se stahuje blíž. Vyberte si! Chcete, aby vám vládla Temnota nebo já? Pokud si však za pána nevyberete mě a nezávázete se mi přísahou, vězte, že odejdu a opustím vás. Mám totiž i jiná království a sídla a nepotřebuji ani Zemi, ani vás.“

Tehdy jsme ve strachu opakovali, co nám přikázal: „Ty jsi náš Pán; jen Tobě budeme sloužit. Hlasu se zříkáme a nebudeme mu více naslouchat.“

„Staniž se!“ řekl. „Nyní mi postavte Dům na vyvýšeném místě a nazývejte ho Dům Pána. Tam budu přicházet, když budu chtít. Tam mě budete vyzývat a předkládat mi své žádosti.“

A když jsme postavili veliký dům, přišel a stanul před vysokým trůnem a celý dům byl ozářen jakoby ohněm. „Nyní,“ řekl, „ať předstoupí ti, kteří ještě stále naslouchají Hlasu!“

Ještě jich sice několik zbývalo, ale zůstali zticha, protože se báli, a nic neřekli. „Pak tedy se přede mnou skloňte a vyznejte mě!“ řekl. A všichni před ním padli na zem a zvolali: „Ty jsi jediný Mocný a my jsme Tvoji.“

Nato povstal, oděn jasným plamenem a kouřem a nás ožehl žár. Pak náhle zmizel a byla větší tma než v noci; a my jsme z Domu prchli.

Od té doby jsme stále trpěli velikou hrůzou z Temnoty, ale on se mezi námi v krásné podobě objevoval už jen zřídka a přinášel málo darů. Když jsme se ve velké nouzi opovážovali vstupovat do Domu a prosili ho o pomoc, slyšeli jsme pouze jeho hlas a přijímali jeho příkazy. Nyní však už po nás požadoval nějaký čin nebo dar, dříve než vyslechl naše prosby; a činy byly stále horší a dary čím dál nepostradatelnější.

První Hlas jsme pak už zaslechli jen jedenkrát. Do ticha noci náhle promluvil: „Zřekli jste se mě, ale zůstali jste moji. Já jsem vám dal život. Nyní vám tento bude zkrácen a každý z vás ke mně v krátkém čase přijde,

„A uvědomili si Moudří z vašeho lidu, jak podivná je podstata, kterou přisuzují Atani?“ zeptal se Finrod.

„Je opravdu tak podivná?“ řekla Andreth. „Mnozí Moudří se dokonce domnívají, že ve své pravé podstatě nemůže zemřít nic, co jednou žije.“

„Eldar by řekli, že se v této věci musí mýlit,“ řekl Finrod. „Vaše tvrzení se nám zdá podivné a opravdu těžko přijatelné, a to hned ze dvou důvodů. Tvrdíš, zamyslíš-li se nad svými vlastními slovy, že jste měli nepomíjející těla, neomezená hranicemi Ardy, a přece odvozena z její podstaty a jí živena. Navíc tvrdíš, ač si to možná ani neuvědomuješ, že jste měli *hröar* a *fëar*, která nebyla už od počátku v souladu. Vždyť soulad mezi *hröa* a *fëa*, jak my věříme, je podstatou nepoškozené přirozenosti vlastní všemu Stvoření: *Mirroanwi*, tak nazýváme Děti Eruovy.“

„První námitku přijímám,“ řekla Andreth, „a pro ni našli naši Moudří vlastní odpověď. Tu druhou, jak asi tušíš, nepřijímám.“

„Nepřijímáš?“ řekl Finrod. „Pak nevidíš sama sebe v jasném světle. Ale stává se často, že přátelé a příbuzní vidí určitou věc zřetelně, ač jejich přáteli samému je skryta.“

Nyní jsme my, Eldar, vaši příbuzní a také vaši přátelé, věříš-li tomu, a měli jsme možnost vás sledovat během tří lidských generací s láskou, účastí a zájmem. Jsme tedy přesvědčeni o tom, a nepochybujeme, neboť jinak by byla všechna naše moudrost marná, že *fëar* lidí, ačkoliv jsou opravdu velmi blízké *fëar* Quendi, přece jen nejsou stejné. Ať už nám to připadá jakkoli podivné, vidíme jasně, že *fëar* lidí nejsou omezeny Ardou, tak jako naše, a Arda dokonce není ani jejich domovem.

Můžeš to popřít? Ani my, Eldar, nemůžeme popřít, že milujete Ardu a vše, co je na ní do té míry, jak dalece jste schopni vzdorovat Stínu, snad dokonce i více než my. A přece jinak. Oba naše rody přijímají Ardu jinak a oceňují její krásu jiným způsobem a v jiném množství. Jak jen bych to vysvětlil... Připadá mi to jako rozdíl mezi někým, kdo navštíví cizí zemi a pobude v ní nějaký čas, ale nemusel by, a mezi tím, kdo žil v oné zemi odevždy, a také musel. Pro toho prvního jsou všechny věci, které vidí, nové a zajímavé, a proto hodné lásky. Pro toho druhého jsou všechny věci blízké, jediné věci, které mu patří, a proto jsou mu drahé.“

„Chceš říct, že lidé jsou zde jenom hosté,“ řekla Andreth.

„Sama jsi vyslovila jméno,“ řekl Finrod, „které jsme vám dali.“

„S přezíravostí, jako vždy,“ řekla Andreth. „Ale i kdybychom byli pouhými hosty v zemi, kde všechno patří jen a jen vám, jak tvrdíš, můj pane, řekni, jakou jinou zemi, jaké jiné věci známe?“

„Ne, řekni mi to ty!“ řekl Finrod. „Nevíte-li to totiž ani vy, jak bychom to mohli vědět my? Víš, co říkají Eldar o lidech? Že se nezajímají o žádnou věc pro ni samotnou, a že pokud ji zkoumají, tak jenom proto, aby